

uægte Barn ingen Fader, er det en slem Misforstaaelse, der maa bero paa en Forveksling med den franske Lovgivning. Og naar det derhos hedder, at efter Moderens Død har hendes Slægt ingen Ret over for Barnefaderen, der ligeledes er helt fri for at hjælpe hende under Svangerskabet, da er som bekendt det modsatte Tilfældet. Loven af 20. April 1888 giver jo netop Moderen disse Rettigheder, for hvilke bl. a. Ploug var en virksom Talsmand i Landstinget.

Lad os ikke være for strænge mod den sikkert velmenende og ædelttænkende Forfatterinde, der synes at have gjort sig en Del Flid med sin Bog og blot ikke helt har magtet den store Opgave, hun har paa taget sig. Men lad os heller ikke støde i Basuner for hende.

Deres meget ærbødige

Hother Ploug.

Kvindearbejdet indenfor Bogbinderiet

bidrager i væsentlig Grad til Forhalingen af den Konflikt, der for Tiden er inden for dette Fag. Man anvender her kvindelig Arbejdskraft i stor Udstrækning, og her forekommer den Sjældenhed, at Mænd og Kvinder tilhører en fælles Fagforening. Alligevel arbejder Kvinderne for betydelig mindre Løn, nemlig for ca. 14 Kr. pr. Uge, medens Mændene opnaar ca. 21 Kr., hvilket Forhold forklares derved, at medens Mændenes Uddannelse tager 4 à 5 Aar, tager Kvindernes kun — 6 Maaneder og omfatter ikke hele Faget, men kun enkelte Dele af dette. Tidligere var det almindeligt, at Kvinderne indøvedes i et hvilket som helst af Fagets Arbejder, som de saa udførte *lige saa godt* og for *halv saa stor en Løn* som de fuldt uddannede Svende. For at hæmme denne usunde Konkurrence var det, at Organisationerne begrænsede Kvindearbejdet, ikke saaledes som enkelte Dagblade i Anledning af den nuværende Konflikt har ladet sig forlyde med, at det forbødes Kvinder at lære hele Faget og arbejde Side om Side med de mandlige Arbejdere, men saaledes, at der kun var *visse bestemte Arbejder*, som maatte udføres for *Kvindeløn*. For *alt øvrigt* skulde betales den paa Priskuranten fastsatte *Svendeløn*, hvad enten det blev udført af Mænd eller Kvinder.

Denne Bestemmelse er det, som Mestrene blandt andet forlanger ophævet, en Fordring, hvis Gennemførelse vil være stridende mod saavel mandlige som kvindelige Arbejders

Interesser. Ligesaa rigtigt det nemlig er, at Kvinderne baner sig saa mange Veje som muligt til selvstændig Existens, ligesaa forkasteligt er det, at de ved Smudskonkurrence fortrænger Mændene fra Arbejdsmarkedet, noget som desværre finder Sted i adskillige Fag.

Naturligst vilde det jo være, om Kvinderne fik *samme Uddannelse* som Mændene og alt-saa med fuld Ret kunde forlange den *samme Løn*. Denne Ordning møder jo imidlertid en stærk Modstand i den gængse Opfattelse, at for Kvindernes Vedkommende er Ægteskabet Livsmaalet, Arbejdet derimod en Biting. Ja saa uretfærdige er Forholdene, at den samme Mand, der anstrænger sig for at skaffe sine Sønner en fagmæssig Uddannelse, ofte forlanger af sine Døtre, at de skal forsørge sig selv fra Konfirmationsalderen.

H. S.

Tjenestepigerne.

I Anledning af en Artikel i Kvinden og Samfundet d. 15.—1.—04, „Tjenestepigerne“ af Anna Hansen, vilde jeg gerne komme med en Indsigelse.

Artiklen begynder med at udtale, at „det er ikke saa let at være Tjenestepige, selv i vore Dage“; umiddelbart derefter fortælles om en lille ung Tjenestepige, som i sin sidste Condition maatte vadske Ben paa Hønsene, hvergang det trængtes, og der var 25 Par Hønsene at holde rene.

Mon det nu egentlig er saadant et strengt Arbejde at vadske Hønsene? Ja, hvis Hønsene ere forsømte og have faaet Kalkben, fordi deres Ben ikke ere blevne passede i Tide, saa kan der blive en Del Arbejde derved, men er det Høns, der til Stadighed efterses og passes godt, saa indser jeg ikke, at der er noget særligt besværligt ved af og til at vadske Hønsenes Ben, sandsynligvis i lunkent Sæbevand tilsat med lidt Lysol f. Ex. Den omtalte lille Pige maa jo enten udelukkende have været Hønskepige (i saa Fald maa hun fornuftigvis have haft langt flere Høns end 25 at passe), eller det har været et af hendes Arbejder at passe 25 Høns. Høns skulle selvfølgelig passes som alle andre Dyr, men hvorfor beklage en ung Pige, der paatager sig at passe 25 Høns? Den, der paatager sig at passe f. Ex. Heste, maa jo holde Hestene rene; faar han Lov til at forsømme Hestene, eller faar Pigen Lov til at forsømme Hønsene, saa er dette en stor Skam af Hus-